ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΟΝΑ

01

περιοδική έκδοση
των πολιτικών συνελεύσεων
ενάντια στην κανονικότητα

ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΟΝΑ 01

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Το περιοδικό Χωρίς Κανόνα σχεδιάζεται, συντάσσεται και διατίθεται από τις πολιτικές συνελεύσεις ενάντια στην κανονικότητα. Αποτελεί μια προσπάθεια καταγραφής των πολιτικών συζητήσεων, που διεξάγονται στις συνελεύσεις με αφορμή τη νέα δυστοπική πραγματικότητα, όπως αυτή μεθοδικά εγκαθιδρύεται από το κράτος και το κεφάλαιο, επ' ευκαιρία της εμφάνισης του νέου κορωνοϊού. Οι συνελεύσεις συγκροτήθηκαν το Μάιο του 2020 στη Θεσσαλονίκη, από μία πρωτοβουλία ανθρώπων με κοινό τόπο τη μη αποδοχή της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, αλλά και την αμφισβήτηση της αφήγησης που τη συνόδευσε.

Σκοπός των συνελεύσεων είναι η ανταλλαγή απόψεων, η κατανόηση της νέας κανονικότητας που επιχειρείται να επιβληθεί και η ανάδειξη των νέων συνθηκών που μας λένε πως πρέπει να υπομείνουμε, ώστε να μάθουμε να ζούμε με αυτές. Μιας κανονικότητας ενός πολιτικο-οικονομικού συστήματος, που μας θέλει μόνο για να δουλεύουμε και να καταναλώνουμε, που μας θέλει να δεχόμαστε τα πάντα απαθείς και να προσποιούμαστε πως αποφασίζουμε για τις ζωές μας πριν από κάθε εκλογική αναμέτρηση.

Στόχος αυτού του εντύπου είναι να αποτελέσει μια προσπάθεια να σπάσει η σιωπή απέναντι στα ΜΜΕ και στους ειδικούς και συνάμα μία πρόσκληση για συνάντηση με ανθρώπους, που δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στα κόμματα και τις πολιτικές γραφειοκρατίες. Μια πρόσκληση σε ανθρώπους που πιστεύουν, πως είναι επιτακτική η ανάγκη να κινητοποιηθούμε ενάντια σε μια πραγματικότητα, που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από μια στρατιωτική δικτατορία.

Υγειονομική απειλή ή πραξικόπημα; 6

Ιατρική επιστήμη. Το νέο ιερατείο 19

Μισθωτή εργασία στα χρόνια του κορωνοϊού 26

Όχι στην καύση σκουπιδιών στο Τιτάν Ένθετο

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ Ή ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ;

Τους τελευταίους εννιά μήνες ακούμε από όλες τις πλευρές στο δημόσιο διάλογο, πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια φονική πανδημία. Πως μπροστά στη φονικότητα της πανδημίας η νεοφιλελεύθερη ελληνική κυβέρνηση, αλλά και όλες οι λίγο πολύ παρόμοιες κυβερνήσεις στην ΕΕ, αναγκάζεται απρόθυμα να πάρει σκληρά μέτρα, τα οποία όμως κρίνει απαραίτητα. Ακούμε, πως ο βασικός λόγος ύπαρξης των σκληρών μέτρων είναι ότι το κράτος δεν μπορεί να αντέξει τη λαϊκή πίεση και οργή από τις εκατόμβες νεκρών και την κατάρρευση του συστήματος υγείας και έτσι αναγκαστικά υιοθετεί τις πάνω-κάτω σωστές συμβουλές των γιατρών. Και φυσικά, πως κοιτάζει παράλληλα να επωφεληθεί όπως αρμόζει σε κάθε κράτος.

Πότε όμως νοιάστηκε ένα κράτος για νεκρούς πολίτες;

Δεκάδες χιλιάδες πεθαίνουν κάθε χρόνο στην Ελλάδα από καρκίνο. Αρκετοί από αυτούς πιθανόν να είχαν σωθεί αν υπήρχε απρόσκοπτη και δωρεάν πρόσβαση σε θεραπείες και φαρμακευτικές αγωγές και αν υπήρχε λελογισμένος έλεγχος στις ορμόνες στην παραγωγή κρέατος, στα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα στη γεωργική παραγωγή, στη χρήση του ΙΧ ως λύση για τις μετακινήσεις. Όπως επίσης και αν απαγορευόταν η καύση σκουπιδιών και πετρελαιοειδών στη βιομηχανία. Αντί γι' αυτό ψηφίζουν νόμους εν μέσω πανδημίας, που επιτρέπουν την καύση σκουπιδιών για την παραγωγή ενέργειας και την καθιερώνουν ως τη βασική μέθοδο διαχείρισης απορριμμάτων, γεμίζοντας τον αέρα με διοξίνες και δηλητήρια, ψηφίζουν νόμους που καταργούν την προστασία των περιοχών Natura 2000, επιτρέποντας την καταστροφή του περιβάλλοντος στο όνομα των κατά βούληση επενδυτικών σχεδίων και ενισχύουν με κάθε μέσο τη χρήση ΙΧ ενώ η ατμοσφαιρική ρύπανση ολοένα και επιδεινώνεται. Χιλιάδες άνθρωποι αφήνονται να πεθάνουν κάθε χρόνο για να μπορούν να κερδίζουν 2-3 λόμπι επενδυτών και οι συμμορίες των κυβερνητικών τρωκτικών. Μιλάμε για ένα κράτος που θα κάνει δέκα

χρόνια να επισκευάσει ένα δολοφονικό δρόμο που σκοτώνει δεκάδες ετησίως, μέχρι να βρεθεί ο κατάλληλος εθνικός ή τοπικός εργολάβος.

Μέτρα κατά της πανδημίας

Αν τα κράτη νοιάζονται πραγματικά να σώσουν τους πολίτες τους, ας δούμε τι έκανε το ελληνικό κράτος από το Μάρτη έως σήμερα.
Με το πρόσχημα της κατάρρευσης του συστήματος υγείας και με την απειλή πως θα κολλήσεις τον ιό στα νοσοκομεία, αποστέρησε εξ αρχής από τους πολίτες του τη δυνατότητα της ιατρικής βοήθειας. Αρρωσταίνεις; Μείνε σπίτι! Εξάλειψε έτσι τη δυνατότητα πρόσβασης στην υποτυπώδη υπάρχουσα δωρεάν περίθαλψη, δηλαδή στα νοσοκομεία. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι κάποιοι πέθαναν από τον ιό ή από άλλες ασθένειες στο σπίτι. Αβοήθητοι. Ενώ άλλοι πήγαν στο νοσοκομείο σε προχωρημένη κατάσταση με μόνη ιατρική επιλογή τη διασωλήνωση και την τεράστια θνησιμότητα, ανεξαρτήτως αιτίας, που συνοδεύει τις εντατικές.

Δεν έκανε καμία πρόσληψη γιατρών, καμία επένδυση σε εργαστήρια ή συστήματα υγείας, δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για τη βελτίωση των νοσοκομείων. Παρά τις εκκλήσεις γιατρών, δε μίσθωσε καν κάποια ξενοδοχεία, ώστε να απομονώνονται όσοι έπαιρναν εξιτήριο από τα νοσοκομεία, οι οποίοι συνέχισαν να είναι μεταδοτικοί μετατρέποντας τα σπίτια σε εστίες μετάδοσης. Τυπώθηκαν δις από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα για να αντιμετωπιστεί ο αντίκτυπος της πανδημίας του κορωνοϊού και η ελληνική κυβέρνηση στο πρώτο πράγμα που τα επένδυσε ήταν η αγορά όπλων, οι προσλήψεις χιλιάδων αστυνομικών, ο χρηματισμός του μηχανισμού προπαγάνδας, δηλαδή των ΜΜΕ και οι αναμενόμενες λαμογιές, όπως ο μεγάλος περίπατος και το φιάσκο των σκόιλ ελικικού. Ακόμα και όταν πρόσφατα η κατάσταση ξεπέρασε το απροχώρητο στα νοσοκομεία, η κυβέρνηση κοίταξε να σώσει δύο διαλυμένες και χρεοκοπημένες ιδιωτικές κλινικές νοικιάζοντάς τες, επιβαρύνοντας επιπλέον τα κρατικά ταμεία και το ΕΣΥ αποσπώντας από εκεί ιατρικό προσωπικό.

Φοβάται η κυβέρνηση μήπως καταρρεύσει το σύστημα υγείας;

Τότε γιατί μετά από εννέα μήνες πανδημίας δεν έχει κάνει τίποτα γι' αυτό; Κατά γενική ομολογία και εμπειρική διαπίστωση, τα νοσοκομεία στην πρώτη καραντίνα, ουσιαστικά εκκενώθηκαν, ήταν πιο άδεια από ποτέ. Ακόμα και οι μονάδες κόβιντ, στην Ελλάδα αλλά και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, λειτουργούσαν στο ρελαντί.

Το ΕΣΥ καταρρέει κάθε χρονιά, με κάμερες ή χωρίς, με κάθε κυβέρνηση, αλλά συνεχίζει να υπάρχει, γιατί δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

Κανένας δε νοιάζεται γι' αυτό. Αν ρίξει κανείς μια ματιά σε δημοσιεύματα πριν δύο, τρία ή και περισσότερα χρόνια, έχει την εντύπωση ότι γράφτηκαν τώρα. Άνθρωποι περίμεναν σε ράντζα για σοβαρές εγχειρήσεις, ακόμα και τραυματίες. Δεκάδες ασθενείς περίμεναν απεγνωσμένα μια διαθέσιμη κλίνη σε ΜΕΘ για να σώσουν τη ζωή τους. Κάθε χρόνο κανένα κυβερνητικό αυτί δεν ιδρώνει. Οι συγκεκριμένοι άλλωστε θέλουν ένα διαλυμένο ΕΣΥ, γιατί έτσι προωθούν ενεργά την ιδιωτική νοσηλεία. Στην ουσία αξιοποιούν δημαγωγικά μία κατάσταση για την οποία είναι οι ίδιοι υπεύθυνοι, έτσι ώστε να εμπεδωθεί από τον κόσμο ένα κλήμα φόβου και τρομοκρατίας.

Λίγο πριν τη δεύτερη καραντίνα το ΕΣΥ άρχισε πάλι να βγάζει δραματικές κραυγές με 120 άτομα στις ΜΕΘ. Ήταν στα όρια του σύμφωνα με τα ΜΜΕ. Μετά με 180 στα όρια της κατάρρευσης. Στα 250, το ίδιο. 340 συμπολίτες μας διασωληνωμένοι, είμαστε ακόμα στα όρια. 400, 550 και πάει λέγοντας. Ναι, το σύστημα υγείας είναι πλέον με 600 κατειλημμένες ΜΕΘ, φοβερά πιεσμένο, αλλά δεν έγινε και απολύτως τίποτα προκειμένου να μην είναι.

Ενδεικτική σε ό,τι αφορά τις προθέσεις της κυβέρνησης, ήταν και η διαχείρισή της σχετικά με τους καταυλισμούς προσφύγων και των φυλακών. Παρόλο που ένεκα των εξαιρετικά άθλιων από κάθε άποψη συνθηκών διαβίωσης εκεί, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Λέσβου, της Χίου ή της Ριτσώνας, όπως και σε όλες τις φυλακές της χώρας που αποτελούν τον ορισμό της "υγειονομικής βόμβας" για την καθεστωτική αφήγηση, η κυβέρνηση δεν έκανε απολύτως τίποτα – δεν παρείχε γιατρούς, δυνατότητες τεστ, περίθαλψη, επαρκώς ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Αντίθετα, τους καταδίκασε σε θάνατο. Το ότι αυτός ευτυχώς δεν ήρθε, οφείλεται τόσο στο χαμηλό μέσο όρο ηλικίας, τουλάχιστον στους καταυλισμούς, όσο και ενδεχομένως στη χαμηλή φονικότητα εν γένει του ιού. Ειδικά με τα δεδομένα στην αρχή της επιδημίας, οι χειρισμοί του ελληνικού κράτους ήταν μονόδρομος για τη δημιουργία εκατοντάδων θανάτων και νοσηλειών στις ΜΕΘ, ακριβώς δηλαδή αυτό που υποτίθεται ότι προσπάθησε να αποφύγει.

Ό,τι συνέβη με την ελληνική διαχείριση των προσφύγων και των φυλακισμένων, συνέβη και στην υπόλοιπη Ευρώπη με τα γηροκομεία. Με ολέθρια δυστυχώς αποτελέσματα. Σε αντίθεση με τις βαλκανικές χώρες, στην κεντρική Ευρώπη οι μη-παραγωγικοί ηλικιωμένοι καταλήγουν πολύ συχνά να περνάνε τα τελευταία χρόνια της ζωής τους σε ένα ίδρυμα. Ενώ λοιπόν, τα ιδρύματα αυτά ήταν υποτίθεται τα πρώτα μέρη που θα έπρεπε να προστατευτούν −κάτι που άλλωστε είναι και σχετικά εύκολο για ένα στοιχειωδώς οργανωμένο κράτος– γρήγορα κατέληξαν

κρεματόρια. Οι μισοί νεκροί από την επιδημία προέρχονται από τα γηροκομεία. Πρόκειται για ένα τεράστιο νούμερο, για ένα αδιανόητο θανατικό, για το οποίο τα κράτη ανά τον κόσμο όχι μόνο δεν έκαναν απολύτως τίποτα για να το αποφύγουν, αλλά ορισμένα το βοήθησαν κιόλας, στέλνοντας θετικούς στον ιό ηλικιωμένους από τα νοσοκομεία στα γηροκομεία. Οι εικόνες από γηροκομεία στον Καναδά, την Ισπανία ή την Αυστραλία, με αφυδατωμένους, πεινασμένους ηλικιωμένους στο πάτωμα, ή γεμάτους ακαθαρσίες ήταν πέρα από μια γροθιά στο στομάχι και πλήρως ενδεικτική για το πόσο νοιάζονται τα κράτη γενικά για τη ζωή των πολιτών τους. Μοιάζει σαν τα περισσότερα κράτη να χρησιμοποίησαν τους ηλικιωμένους ως λίπασμα για την εκστρατεία παραγωγής τρόμου.

Οι ξεκάθαρα παράλογοι και χωρίς επιδημιολογική χρησιμότητα, χειρισμοί της ελληνικής κυβέρνησης δεν αποτελούν τοπική ιδιαιτερότητα. Αλλά αξίζει να αναφερθούν ενδεικτικά κάποιοι από αυτούς. Το κλείσιμο των πάρκων και η απαγόρευση πρόσβασης στα βουνά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη δε βγάζει κανένα απολύτως νόημα. Ακόμα και το 1918, στην ισπανική γρίπη, προσπαθούσαν να σώσουν τους ασθενείς βγάζοντάς τους καθημερινά στον ήλιο και στον καθαρό αέρα. Κανείς –μη ανηλεώς χρηματιζόμενος– γιατρός δεν αγνοεί την κομβική σημασία της βιταμίνης D και του καθαρού, μη κλιματιζόμενου αέρα σε κάθε επιδημία ιών του αναπνευστικού. Απαγόρευση κολύμβησης και ψαρέματος, Μάρτιο μήνα. Κλείσιμο με κάγκελα της παραλίας, της μοναδικής πρόσβασης σε άπλετο ανοιχτό χώρο και ήλιο στη Θεσσαλονίκη. Επιβολή μάσκας παντού, ακόμα και όταν κυκλοφορείς μόνος σου στο δρόμο, μέχρι και στη Χαλκιδική μέσα στο αυγουστιάτικο καμίνι. Απαγόρευση κυκλοφορίας και εγκλεισμός των ανθρώπων στους κλειστούς χώρους των σπιτιών τους, με έναν ασταμάτητο καθημερινό βομβαρδισμό τρόμου από τους ειδικούς στις τηλεοράσεις και στις ηλεκτρονικές εφημερίδες, ενώ οι πιο μετριοπαθείς επιδημιολογικές έρευνες αποδίδουν ένα 20% της αύξησης των θυμάτων σε επιδημίες στην εξασθένιση του ανοσοποιητικού, λόγω του στρες και του εγκλεισμού.

Η Αστυνομία είναι, στην πανδημία, το ΕΣΥ της προστασίας μας…[1]

Σε μία πανδημία θα περίμενε κανείς να βλέπει παντού γιατρούς και ασθενοφόρα. Αντί αυτού, βλέπουμε μια εικόνα στρατιωτικοποιημένης αστυνόμευσης βγαλμένη από δικτατορικά καθεστώτα. Αστυνομία και περιπολικά σε κάθε δρόμο και γειτονιά. Υπό το πρόσχημα της προστασίας της δημόσιας υγείας, το κράτος έχει κηρυχτεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και κυβερνιέται με διατάγματα, τις πράξεις νομοθετικού

1. Δήλωση Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, 17 Νοέμβρη 2020

περιεχομένου. Παρότι αρκετά κράτη έχουν χρησιμοποιήσει την “τρομοκρατία” ή την οικονομία ώστε να χειραγωγήσουν τους υπηκόους τους στην αποδοχή της αναγκαιότητας κατεπειγόντων διαταγμάτων, αυτή τη φορά τα δυτικά κράτη, λες και συναγωνίζονται μεταξύ τους για το βαθμό αυταρχισμού, κατήργησαν ακόμα και την ίδια την αρχή του διαχωρισμού μεταξύ εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας που ορίζει το τυπικό πλαίσιο των αστικών δημοκρατιών.

Η ελληνική κυβέρνηση με τη σύμφωνη γνώμη της αντιπολίτευσης, με μεγάλη ευκολία και για “λόγους δημόσιας υγείας” κατήργησε τυπικά το κοινοβούλιο την άνοιξη του 2020 ενώ, σε αναντιστοιχία με τα γενικότερα πιο σκληρά μέτρα του φθινοπώρου, επέλεξε να μη διακόψει τη λειτουργία του, κάτι που δείχνει μια πρόθεση κανονικοποίησης της κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Υπό το φαινομενικά αθώο πολιτικό σύνθημα της “σωτηρίας κάθε ζωής”, η ελληνική κυβέρνηση έκανε το σύνταγμα κουρελόχαρτο, καθορίζοντας σαν άσκοπη κάθε μετακίνηση που δεν υπόκειται στα 6 νούμερα που πρέπει να επιλέγουμε πριν βγούμε έξω, που δεν υπόκειται δηλαδή στην πειθαρχημένη κινητικότητα που ορίζουν οι ανάγκες του κράτους και του κεφαλαίου κι επιβάλλοντας οποιασδήποτε χουντικής έμπνευσης περιορισμούς των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών, όπως πχ. η καθολική απαγόρευση της κυκλοφορίας τη νύχτα και η υποχρεωτική μασκοφορία στο δημόσιο χώρο.

Μέσω μιας πολεμικής λογικής που στρατιωτικοποιεί τις ανθρώπινες σχέσεις αναγάγοντάς τες σε μολυσματικούς παράγοντες, η ιδιότητα του πολίτη συστοιχήθηκε πίσω από την κρατική εξουσία και το ιερατείο της επιτροπής των εμπειρογνωμόνων, βάζοντας τα θεμέλια για μια πολιτική τάξη βασισμένη στην επιβολή απαγορεύσεων σε ένα σύνολο εξατομικευμένων και παθητικοποιημένων ατόμων που έχουν το Φόβο σαν μοναδικό σημείο της ανά μεταξύ τους συνεκτικότητας. Δεν μας διακατέχει κάποιου είδους νομικός ή ιδεαλιστικός φετιχισμός, υπαγορευμένος από τη δημοκρατική γλώσσα των δικαιωμάτων, όμως αυτό που βιώνουμε στο πετσί μας είναι ένας ιστορικά αδιανόητος περιορισμός της ελευθερίας κίνησης, δηλαδή της πιο στοιχειώδους και πιο αρχετυπικής προϋπόθεσης της ανθρώπινης ελευθερίας ως οντολογικής συνθήκης. Πρόκειται για μια πρωτόγνωρη ιστορικά στέρηση όλων των θεμελίων για μια κοινωνική και πολιτική πράξη˙ πρόκειται για μια υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής, η οποία μετατρέπεται σε απλή βιολογική συνθήκη.

Για να βγούμε από το σπίτι μας για οποιοδήποτε λόγο πρέπει να δίνουμε υπογεγραμμένη αναφορά στο καθημερινό χουντόχαρτο ή να στέλνουμε sms σχετικά με το που θα πάμε και τι θα κάνουμε. Ζούμε ουσιαστικά στην παρανομία, παίζοντας κρυφτό με τα πρόστιμα και τη βία της αστυνομίας, ακόμα και για να δούμε ένα φίλο. Μας επιτρέπεται να βγούμε έξω μόνο για να δουλέψουμε και να αγοράσουμε τα απαραίτητα

για να επιβιώσουμε, σαν να είμαστε καταδικασμένοι σε καταναγκαστικά έργα. Οι συγκεντρώσεις και οι πορείες έχουν απαγορευτεί. Ο ιός κολλάει στις πλατείες αλλά όχι από τους τουρίστες, δεν κολλάει στα εργοστάσια, στα λεωφορεία, στο μετρό και τα σχολεία αλλά κολλάει στις οικογενειακές συγκεντρώσεις και σε πάρτι σε σπίτια με φίλους. Τα χαμηλά ποσοστά κρουσμάτων σε μία πόλη είναι επιτυχία των κρατικών σχεδιασμών, ενώ για τις γεμάτες ΜΕΘ στη Θεσσαλονίκη μας λένε πως φταίει η έλλειψη "ατομικής ευθύνης" και η απειθαρχία στα μέτρα. Μονά-ζυγά δικά τους… Με την επιβολή και την εσωτερίκευση του δόγματος της ατομικής ευθύνης που συμβάλει στην ηθικοποίηση του δημόσιου λόγου, όπως και γνωμικών του τύπου όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος, προσπαθούν να καταστήσουν το παράλογο, έλλογο, καταστέλλοντας ενστικτώδεις αντιδράσεις και σκέψεις.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, στο ζόφο ήρθε να προστεθεί και το ρουφιανιλίκι. Οι καταγγελίες για συναθροίσεις σε σπίτια και για "συνωστισμό" σε πλατείες, ο δοσιλογισμός χωρίς κουκούλα, αποτελεί μέρος της καθημερινότητάς μας. Πρόσφατα στην Ευαγγελίστρια, μετά από καταγγελία, πιτσιρικάδες μπουζουριάστηκαν επειδή έπαιζαν μπάλα και αντιδράσανε στον έλεγχο της αστυνομίας. Στην πρώτη καραντίνα, ακόμα και "προοδευτικοί" ρουφιάνευαν και στοχοποιούσαν στα εγωκεντρικά κοινωνικά δίκτυα, με φωτογραφίες από μπαλκόνι, οικογένειες χριστιανών που κοινωνούσαν στη ζούλα στην πίσω πόρτα της εκκλησίας. Εναλλακτικές πολιτιστικές φυλλάδες της μεσαίας τάξης συναγωνίζονται τα σαιτ ενημέρωσης ρουφιανεύοντας νέους που κάθονται στην πλατεία Ναυαρίνου χωρίς μάσκες. Τηλεοπτικά δελτία και εκπομπές διασύρουν και στιγματίζουν κόσμο που κάνει πάρτι και συγκεντρώσεις με φίλους στο σπίτι.

Το ελληνικό κράτος όπως και στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις επενδύουν σε ΜΜΕ, αστυνόμευση, στρατό και καταστολή, προσλαμβάνουν μπάτσους αντί για γιατρούς, κάνοντάς μας το βίο αβίωτο και ανθυγιεινό σ' ένα κρεσέντο προπαγάνδας και λογοκρισίας.

Η φονικότητα ενός ιού. Του ιού των μέσων μαζικής ενημέρωσης

Μέσα μαζικής ενημέρωσης, δημοσιογράφοι, γιατροί και κρατικοί υπάλληλοι μας βομβαρδίζουν καθημερινά με εικόνες πολέμου, απειλές και έρευνες για τη φονικότητα του ιού και συνεπώς την αναγκαιότητα των αστυνομικών μέτρων που μας επιβάλουν. Οι εικόνες του Μπέργκαμο με τα στοιβαγμένα σε ρέο φέρετρα υπό τη συνοδεία στρατού, οι πρώτες

εκτιμήσεις του Imperial College για 40 εκατομμύρια παγκοσμίως, όπως και αυτές του ΠΟΥ για 3,4% ποσοστό θνητότητας, οι ζωντανές νεκροφιλικές μεταδώσεις από το εσωτερικό των ΜΕΘ και οι υπό κατασκευή τάφοι στα κοιμητήρια της Θέρμης, στοίχειωσαν τις μέρες και τις νύχτες μας, αποσκοπώντας να μας πείσουν ότι τα λοκ νταουν και οι απαγορεύσεις είναι αναγκαίες. Στην ημερήσια διάταξη της πρώτης καραντίνας κυριαρχούσαν τα ποσοστά θανάτων, το καλοκαίρι τα κρούσματα, τώρα η ασφάλεια των πολυαναμενόμενων εμβολίων. Τα μαντιλάκια, η αποφυγή χρήσης χρημάτων και τα on-line σεμινάρια για τον καθαρισμό των πλαστικών συσκευασιών από τα σούπερ μάρκετ, διαδέχτηκαν οι οδηγίες για το σωστό πλύσιμο της μάσκας και οι στρατηγικοί σχεδιασμοί για το μαζικό εμβολιασμό που θα μας λυτρώσει από την υποχονδρίαση και τις καθολικές απαγορεύσεις.

Όπως παραδέχτηκε και ο γλυκομίλητος κος Τσιόδρας στην πρώτη καραντίνα, η Ελλάδα έκανε συνειδητά υπερκαταγραφή των θανάτων από κορωνοϊό.[2] Είναι πλέον γνωστό πως το φούσκωμα των θανάτων δεν ήταν ευρεσιτεχνία του ελληνικού κράτους, αλλά μία πρακτική που ακολούθησαν τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη με τις ευλογίες του ΠΟΥ.[3] Από τις δηλώσεις αξιωματούχων του Βελγίου, πως καταγράφουν όσους έχουν πεθάνει με συμπτώματα παρόμοια με της κόβιντ, χωρίς να επιβεβαιώνουν ότι είναι θετικοί στον ιό, έως την αγγλική υπηρεσία δημόσιας υγείας που αναγκάστηκε να αφαιρέσει 5.377 νεκρούς τους οποίους είχε χρεώσει στον κορωνοϊό. Αποδείχτηκε –μετά από καταγγελίες ερευνητών– ότι κατέγραφε όσους πεθάνανε δύο ή τρεις μήνες αφού είχαν θεραπευτεί από τον ιό, λόγω άλλων αιτιών, όπως καρδιακή προσβολή ή αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ποιός ο λόγος να κάνεις κάτι τέτοιο; Πέρα από την παραποίηση της στατιστικής εικόνας, ποιός είναι ο λόγος σε μια πανδημία να τρομοκρατήσεις με κάθε μέσο τους πολίτες σου; Να επιστρατεύσεις όλους τους δημοσιογράφους και τους ειδικούς ώστε να σπείρουν το φόβο και τον πανικό στους ανθρώπους, ενώ είναι αποδεδειγμένο πως αυτή η πρακτική σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αύξηση της θνησιμότητας και στην καταστροφή;

Όποιος επιστήμονας αμφισβητήσει τα μέτρα που επιβάλλονται από τη "μία και μοναδική ορθολογική προσέγγιση" του επιστημονικού κρατικού ιερατείου ή παρεκκλίνει από τις οδηγίες του χρηματοδοτούμενου από τις μεγάλες φαρμακευτικές ΠΟΥ, λοιδορείται, συκοφαντείται και τελικά η άποψή του εξαφανίζεται μέσω της λογοκρισίας του youtube και των fact checkers. Όμως το έδαφος είχε ήδη προλειανθεί και μάλιστα από νωρίς. Ενάμιση μήνα προτού κηρύξει ο ΠΟΥ τη νόσο του νέου κορωνοϊού σε πανδημία, είχε ήδη μιλήσει (από τις 2 Φλεβάρη) για "ινφοδημία" (πληροφοριοδημία), δηλαδή "επιδημία της παραπληροφό-

2.
«…εμείς κάναμε μια ακόμα υπερβολή Οποιοσδήποτε πέθαινε από ή με covid καταγραφόταν σα να πέθαινε από covid. Θυμάμαι, για παράδειγμα, μια εγκεφαλική αιμορραγία Το να έχεις covid δεν σημαίνει απαραίτητα ότι πεθαίνεις από τον covid. Εμείς το καταγράφουμε σα να πεθαίνεις από τον covid. Το βάζαμε, δηλαδή, μέσα στην κοινή δεξαμενή.» Ενημέρωση Υπ. Υγείας 4 Μαΐου 2020

3.
βλ. World Health Organization, (2020) "International guidelines for certification and classification (coding) of COVID -19 as cause of death: Based on ICD, International Statistical Classification of Diseases", 16 Απριλίου 2020

ρησης". Δυο μέρες μετά, facebook, twitter και google και συντόμως και η amazon, άρχισαν να συνεργάζονται με τον ΠΟΥ, προκειμένου να επισημαίνεται και ακολούθως να αφαιρείται περιεχόμενο που παραβιάζει την πολιτική περιεχομένου σχετικά με "παραπληροφόρηση που οδηγεί σε σωματική βλάβη".

Πρόκειται για μια συντονισμένη προπαγανδιστική εκστρατεία όπου η υπερπροβολή ακροδεξιών και παράλογων θεωριών ή ερμηνειών ως μοναδικών αντιφωνιών στο κυρίαρχο αφήγημα της κορωνο-τρομοκρατίας, επιτελεί ρόλο συσκότισης και προληπτικής λογοκρισίας κάθε πραγματικά κριτικής αμφισβήτησης του βαθύτερου πυρήνα της κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Σ' αυτό το πλαίσιο, διανύοντας το λεγόμενο "2ο κύμα της πανδημίας", δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη το ότι ο ίδιος ο ΠΟΥ –μέσα από δηλώσεις στελεχών του και μέσα από τα δελτία που δημοσιεύει– θεωρεί την ινφοδημία το ίδιο επικίνδυνη με αυτή καθεαυτή την πανδημία του κορωνοϊού, ίσως και περισσότερο επικίνδυνη, με τη σκέψη ότι καλλιεργεί "δυσπιστία για τις κυβερνήσεις, τις αρχές δημόσιας υγείας και την επιστήμη". Μέσα Δεκέμβρη και ήδη έχει διοργανωθεί το 3ο διαδικτυακό συνέδριο του ΠΟΥ για την ινφοδημία, με καλεσμένους δημοσιογράφους του BBC κι αντικείμενο «τη "διόρθρωση" και την "προετοιμασία" της απάντησης των μίντια στην ινφοδημία» και την «αναζήτηση γνώμης που θα βοηθήσει το σχηματισμό του μέλλοντος της δημοσιογραφίας κατά τη διάρκεια της επόμενης πανδημίας»! Παράλληλα, κι άλλοι υπερεθνικοί οργανισμοί, όπως η ΕΕ, ευθυγραμμίζονται στον "αγώνα για τη σωστή παρουσίαση των γεγονότων", σε μια προσπάθεια αυστηροποίησης των κριτηρίων συμμετοχής σε μια "υγιή" δημόσια σφαίρα, η οποία θα είναι εχθρική στα επιχειρήματα που δεν καλύπτονται απ' την ομπρέλα της κυρίαρχης ορθολογικότητας.

Σ' ένα τέτοιο κρεσέντο προπαγάνδας και λογοκρισίας, όποιος άνθρωπος τολμήσει να αμφισβητήσει την καθεστωτική αφήγηση για την "υγειονομική κρίση" και να κάνει πολιτική κριτική, όποιος αμφισβητήσει την ορθότητα και το κύρος της ιατρικής του καθεστώτος, του ΠΟΥ και άρα των μεγάλων φαρμακευτικών εταιριών, κατηγορείται αυτόματα ως συνωμοσιολόγος, ακροδεξιός ή ψεκασμένος και αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να διωχτεί για προτροπή σε ανυπακοή.[4] Αντιμετωπίζεται η αμφισβήτησή του δηλαδή, ως ενέργεια που θέτει σε κίνδυνο τη συλλογική ασφάλεια και ως εκ τούτου καθίσταται ποινικά κολάσιμη. Πορείες και συγκεντρώσεις χιλιάδων ανθρώπων ενάντια στα μέτρα απαγόρευσης σε Βερολίνο, Λονδίνο, Ισπανία και Ιταλία είτε αποκρύπτονται, είτε όταν αυτό δεν είναι δυνατόν, συκοφαντούνται ως συγκεντρώσεις αρνητών, ακροδεξιών και φλατέρθερς, ακόμα και υποκινούμενων από την ιταλική μαφία!

Μήπως γι' αυτό η πρώτη κίνηση που έκανε η ελληνική κυβέρνηση

4.
Στις 4 Αυγούστου, ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, έδωσε εντολή στην Διεύθυνση Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος να αποστείλει στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών υλικό αναρτήσεων στο διαδίκτυο προς ενημέρωση και ποινική αξιολόγηση, προκειμένου να διερευνηθεί αν έχουν τελεστεί αξιόποινες πράξεις όπως η διασπορά ψευδών ειδήσεων και η διέγερση σε ανυπακοή.

την άνοιξη ήταν να χρηματίσει με κάποια εκατομμύρια τα ΜΜΕ αντί για το σύστημα υγείας; Μήπως γι' αυτό από τις αρχές καλοκαιριού σύσσωμα τα ΜΜΕ και οι δημοσιογράφοι έχουν επιδοθεί σε μία τέτοια σφοδρή επίθεση απέναντι σε όσους αμφισβητούν τη φονικότητα ή τα αστυνομικά μέτρα κατά της πανδημίας; Χρειάζεται η απειλή των διώξεων, του στιγματισμού και των προστίμων για να πείσουν οι ειδικοί τον κόσμο πως ένας ιός είναι τόσο επικίνδυνος και φονικός; Χρειάζεται ο διπλασιασμός του προστίμου για να πείσεις κάποιον ότι πρέπει να τηρήσει τα "υγειονομικά μέτρα" για να προστατεύσει τη ζωή του; Παρά τον τρόμο και τις συνεχείς υποδείξεις που ξερνάν τα ΜΜΕ εδώ και μήνες, μια μεγάλη μερίδα του κόσμου, για διαισθητικούς, θρησκευτικούς, πολιτικούς ή άλλους λόγους, εξακολουθεί να αμφισβητεί την καθεστωτική αφήγηση σχετικά με τον κορωνοϊό και την πανδημία. Και απ' ότι φαίνεται δεν είναι οι μόνοι – ο ιός είναι τόσο θανατηφόρος που και ο ίδιος ο πρωθυπουργός και η σύζυγός του ρισκάρουν τη ζωή τους για να κάνουν ποδήλατο στο βουνό και να φωτογραφηθούν δίπλα σε 4-5 άλλους σπορτσμεν, χωρίς καμία προστασία…

Είναι όντως φονικός ο ιός;

Τα τελευταία εκατό χρόνια είναι η πρώτη φορά που η απειλή μίας επιδημίας οδηγεί στην ομηρία εκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι η πρώτη φορά που φυλακίζονται στα σπίτια τους υγιείς, υπό την απειλή υψηλών προστίμων από την κυβέρνηση και τρόμου από τα ΜΜΕ. Μήνες τώρα, έρευνες πολλών επιδημιολόγων υποστηρίζουν ότι ο ιός προκαλεί σοβαρές παρενέργειες κυρίως σε ανθρώπους ηλικίας άνω των 70 ετών και σε ανθρώπους νεότερους με σοβαρά προβλήματα υγείας. Αντίστοιχα κυμαίνονται και οι περιπτώσεις θνητότητας, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία, ένα 80% των φορέων του ιού, δεν πρόκειται να εμφανίσουν κανένα σοβαρό σύμπτωμα. Παρά το διαπιστωμένο και ομολογημένο από κρατικούς υπαλλήλους φούσκωμα, η γενική θνησιμότητα στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες έως τώρα, εκτός από την Αγγλία, το Βέλγιο, τη Γαλλία, την Ιταλία και την Ισπανία, δείχνει πως δεν ξεπέρασε το μέσο όρο των τελευταίων ετών. Μπορεί να τον ξεπεράσει στο μέλλον; Ίσως. Είναι ο νέος κορωνοϊός πολύ πιο μεταδοτικός από τις εποχιακές γρίπες; Ναι, είναι. Και αυτή είναι και η επικινδυνότητα του˙ οπότε ναι, πρέπει να φροντίσουμε και να βρούμε τρόπους ώστε να προστατεύσουμε τους ηλικιωμένους και τις ευπαθείς ομάδες γενικότερα. Δε δικαιολογεί όμως σε καμία περίπτωση την επιβολή πραξικοπημάτων, την ισοπέδωση των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Η πανδημία της ασιατικής γρίπης του 1957 υπολογίζεται ότι είχε 1 με 4 εκατομμύρια θύματα. Το ίδιο και αυτή του 1968-69, που την

ονόμασαν τότε γρίπη του Χονγκ Κογκ. Αν αναλογιστούμε και το διπλάσιο πληθυσμό που κατοικεί στη γη σήμερα, το νούμερο θα ήταν πολύ μεγαλύτερο. Παρόλα αυτά, ποτέ δεν ακούσαμε τίποτα για τις εν λόγω πανδημίες. Έχουν γραφτεί τόνοι βιβλίων για τη "χρονιά της παγκόσμιας έκρηξης" και δεν έτυχε να διαβάσουμε καμία αναφορά. Στο Woodstock συνωστίστηκαν 400.000 άτομα και μετέδιδαν ο ένας στον άλλο οτιδήποτε μπορεί να μεταδοθεί. Μόνο στη Γαλλία πέθαναν 31.000 άνθρωποι σε διάστημα δύο μηνών. Μαρτυρίες γιατρών σε νοσοκομεία της Νίκαιας λένε πως δεν είχανε χρόνο για να απομακρύνουν τις σορούς. Τις στοιβάζανε στο πίσω δωμάτιο των ΜΕΘ. Λένε πως έφθαναν άνθρωποι στα νοσοκομεία σε φορεία σε απελπιστική κατάσταση. Πως πέθαιναν άνθρωποι όλων των ηλικιών, 20άρηδες, 30άρηδες, 40άρηδες, όπως και μεγαλύτεροι από πνευμονική αιμορραγία. Κανένα πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες της εποχής, κανένα κυβερνητικό μέτρο, κανένα σκάνδαλο, ούτε καν ιατρικός συναγερμός. Μήπως η διαφορά με το σήμερα είναι πως η ευαισθησία των κυβερνήσεων απέναντι στο θάνατο έχει αλλάξει; Ή πως το κράτος δεν πρόκειται να αντέξει τη λαϊκή πίεση και την οργή από τις εκατόμβες νεκρών και την κατάρρευση του συστήματος υγείας; Κατηγορηματικά όχι. Μόνο κρατικοί αξιωματούχοι, ακριβοπληρωμένα στελέχη φαρμακευτικών και επενδυτές στον κλάδο της πληροφορικής θα μπορούσαν να ισχυριστούν κάτι τέτοιο, χωρίς να κινδυνεύουν να αυτογελιοποιηθούν.

Η αποτυχία των λοκ νταουν

Οι χώρες που έκαναν τα πιο σκληρά λοκ νταουν είχαν και τις μεγαλύτερες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Στην Ελλάδα, ενώ έχουμε μπει εδώ και εφτά εβδομάδες στη δεύτερη καραντίνα, ακόμα πιο σκληρή από την πρώτη, με καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 9 και επιβολή μάσκας παντού, ανακοινώνουν περίπου εκατό θανάτους καθημερινά τον τελευταίο μήνα. Στη Θεσσαλονίκη και την Κοζάνη, ενώ μας φορέσανε μάσκες και μας "κλείσανε" πριν τη δεύτερη πανελλαδική καραντίνα, τα κρούσματα συνεχώς αυξάνονται και τα νοσοκομεία εξακολουθούν να βρίσκονται στο κόκκινο, σε ένα κρασάρισμα διαρκείας. Πράγμα που σημαίνει ότι ο κόσμος κόλλησε τον ιό και τον μεταδίδει κανονικότατα και εν μέσω καραντίνας. Ναι μεν, αλλά τι θα γινόταν αν δεν είχαμε καραντίνα; Πόσους νεκρούς θα είχαμε; Πώς θα προστατεύσουμε το ΕΣΥ;

Καταρχάς το ΕΣΥ υπάρχει για να προστατεύει εμάς και όχι εμείς το ΕΣΥ. Δεν είναι λίγοι οι γιατροί και οι επιστήμονες που εξακολουθούν να υποστηρίζουν πως, έναντι των καταστρεπτικών λοκ νταουν, η λύση του προβλήματος βρίσκεται στην αναβάθμιση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης. Πως στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, η προληπτική

και θεραπευτική αγωγή της νόσησης με κόβιντ μπορεί να ληφθεί σπίτι με παρακολούθηση από οικογενειακό γιατρό. Δε χρειάζεται δηλαδή, ούτε οι άνθρωποι να πεθαίνουν στο σπίτι τους αβοήθητοι, ούτε να "επιβαρύνουν" τα νοσοκομεία διασπείροντας τον ιό και κολλώντας θανατηφόρα υπερανθεκτικά νοσοκομειακά μικρόβια.

Κατά δεύτερο λόγο, σχετικά με το κόστος σε ανθρώπινες ζωές, καλό θα ήτανε να αναλογιστούμε πριν κάνουμε αυτή την ερώτηση τα συνολικά θύματα που θα προκύψουν, τώρα αλλά και σε βάθος χρόνου, από όλες τις αιτίες μαζί και όχι μόνο από τον κορωνοϊό για τα οποία ευθύνονται οι απαγορεύσεις. Να αναλογιστούμε τη θνητότητα και τη νοσηρότητα που θα προκύψει από την απαγόρευση του 80% των προγραμματισμένων χειρουργείων, την κατάργηση και την μετατροπή σε κόβιντ όλων των τμημάτων των νοσοκομείων. Καθώς επίσης τη θνητότητα, τη νοσηρότητα, το κοινωνικό και ψυχολογικό κόστος που θα προκύψει από τον εξαναγκαστικό εγκλεισμό μας στα τσιμεντένια κλουβιά που αποκαλούμε σπίτια, μόνοι ή με ανθρώπους που μπορεί να μην έχουμε επιλέξει, από την ενδοοικογενειακή βία, την ανεργία, τη διαστροφή της μετατροπής του σπιτιού μας σε χώρο εργασίας και διασκέδασης συνάμα, την καχυποψία απέναντι στον άλλο, το φόβο απέναντι στις κοινωνικές σχέσεις και τις κοινωνικές επαφές.

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση δεν βλέπει τον ιό ως μια απειλή την οποία θέλει να αντιμετωπίσει. Ότι η αιτία των σκληρών μέτρων που επιβάλλουν τα κράτη στους υπηκόους τους δεν είναι η υγεία. Ότι το δίλημμα ή με την υγεία ή με την οικονομία, είναι στην ουσία ένα δίλημμα κενό περιεχομένου, ένα ψευτοδίλημμα.

Προσπαθούν να μας πείσουν ότι θυσιάζουν την οικονομία για χάρη της υγείας

Η παραγωγή και η κατανάλωση όμως δε σταμάτησε να λειτουργεί. Οι βιομηχανίες και τα εργοστάσια συνεχίζουν να παράγουν και να λειτουργούν, τα σούπερ μάρκετ και οι λαϊκές είναι γεμάτα από κόσμο, οι εταιρίες παροχής υπηρεσιών και εκπαίδευσης δουλεύουν από το σπίτι. Τα μεγάλα ηλεκτρονικά καταστήματα κάνουν χρυσές δουλειές, ενώ η κορωνοτρομοκρατία και τα λοκ νταουν εκτίναξαν τους χρηματοπιστωτικούς δείκτες στους κλάδους της πληροφορικής, της υγείας και της ιδιωτικής ασφάλειας.

Η νέα "οικονομική κρίση" έχει τους δικούς της νικητές και ηττημένους μέσα στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό. Το κλείσιμο της βιομηχανίας του ελεύθερου χρόνου, το πάγωμα της τουριστικής και πολιτιστικής βιομηχανίας, το κλείδωμα του κλάδου του επισιτισμού, το λουκέτο εκατοντάδων μικρομεσαίων καταστημάτων και τα επιδόματα στη

νέα στρατιά ανέργων που θα προκύψει από την υποχρεωτική εφαρμογή των νέων τεχνολογιών της πληροφορικής, αποτελούν τα απαραίτητα συστατικά στοιχεία για την εφαρμογή της πολιτικής του βασικού εγγυημένου εισοδήματος. Την απαραίτητη δηλαδή μαγιά για να συντελεστεί το νέο πλιάτσικο από τους ανθρώπους του κεφαλαίου και των εταιριών, με την υποτίμηση της εργασίας, την επιβολή νέων νόμων ενάντια στους εργαζόμενους και εν τέλει την υποτίμηση της καθημερινής ζωής των ανθρώπων.

Πράγματι ιδιαίτερα κερδοφόρα τμήματα του καπιταλισμού υπόκεινται σοβαρές ζημιές. Αλλά αυτό δε συνέβαινε και με κάθε "δημιουργική καταστροφή" ενός πολέμου, με κάθε βιομηχανική επανάσταση; Τα ίδια τα ιερατεία της χρηματοπιστωτικής αγοράς εξέφραζαν την ολοένα και αυξανόμενη ανησυχία τους για μια οικονομία φουσκωμένη όσο δεν πάει άλλο τα τελευταία χρόνια. Κανείς δε μνημονεύει τα εκτροφεία αλόγων ή τα εργοστάσια και τα μηχανουργεία των ατμομηχανών, τα οποία εξόντωσε ο μαύρος χρυσός. Με την εξόρυξη δεδομένων να είναι ο μαύρος χρυσός του 21ου αιώνα, την τεχνολογία 5g και το συνδεόμενο με αυτή internet of things να αποτελούν μια βιομηχανική επανάσταση από μόνα τους, ο καπιταλισμός δε θα θυσιάσει λεπτό από την ξέφρενη πορεία του για να θρηνήσει το airbnb, ή τον κλάδο του πολιτισμού και του επισιτισμού με την υφιστάμενη μέχρι τώρα λειτουργία τους.

Ο ιός αποτελεί την τέλεια αφήγηση, μία "φυσική καταστροφή", ένα τσουνάμι, το οποίο παρουσιάζεται ως η αιτία για τη "μεγαλύτερη οικονομική ύφεση του 21ου αιώνα", την οποία θα πρέπει να βάλουμε όλοι πλάτες για να ξεπεράσουμε…

Είναι ξεκάθαρο ότι ο ιός δεν είναι η αιτία, ούτε και η αφορμή, αλλά ο καταλύτης για τη βίαιη καπιταλιστική αναδιάρθρωση και κυρίως, για την επιβολή από το Κράτος και το Κεφάλαιο, μιας νέας πραγματικότητας, η οποία απαιτεί μέσω των νέων τεχνολογιών την πλήρη διαφάνεια και τον απόλυτο έλεγχο απέναντι στη συμπεριφορά μας, στις δραστηριότητες της καθημερινής μας ζωής, αλλά και στο ίδιο μας το σώμα. Το έδαφος ήτανε ήδη στρωμένο. Η εργαλειοποίηση του ιού και ο τρόμος απέναντί του είναι ο καταλύτης για το πραξικόπημα του ψηφιακού κόσμου στο όνομα της "προστασίας της δημόσιας υγείας", για την απότομη γιγάντωση της ψηφιακής διαμεσολάβησης και τη βίαιη επιτάχυνση στην αλλαγή του τρόπου που αντιλαμβανόμαστε τους άλλους ανθρώπους, τις κοινωνικές σχέσεις και εν τέλει την ίδια τη ζωή.

Σε αυτή τη νέα κανονικότητα καλούμαστε να φοράμε μάσκα και να κρατάμε τις απαραίτητες αποστάσεις από τους άλλους, να χρησιμοποιούμε κάρτες αντί χρημάτων, να εργαζόμαστε και να καταναλώνουμε από τον υπολογιστή του σπιτιού μας, να επικοινωνούμε και να κοινωνι-

κοποιούμαστε μέσω των φορητών, φορετών ή οικιακών συσκευών μας. Η τηλεργασία, η τηλεκατανάλωση, η τηλεκπαίδευση και οι τηλεδιασκέψεις φαίνεται πως ήρθανε για να μείνουν, αφού η απουσία της άμεσης επαφής και των φυσικών αποστάσεων προσφέρει μία άνευ προηγουμένου αύξηση της παραγωγικότητας για τις επιχειρήσεις και μία τεράστια δεξαμενή δεδομένων για τον καθολικό και εξατομικευμένο έλεγχο των κοινωνικών σχέσεων, ηθών, συμπεριφορών και άρα του κέρδους που παράγεται από αυτές. Η βιομηχανία των συνεδρίων ήταν από τις πρώτες που “προσαρμόστηκαν”, ενώ σειρά έχει πάρει και η βιομηχανία του ελεύθερου χρόνου και του πολιτισμού, με τις πρώτες επί πληρωμή διαδικτυακές συναυλίες και πολιτιστικά φεστιβάλ να έχουν ήδη πραγματοποιηθεί.

Η υπόθεση του υποχρεωτικού εμβολιασμού, έμμεσου ή δια νόμου, και η συζήτηση για το ψηφιακό “υγειονομικό διαβατήριο”, πέρα από τα εύλογα ερωτήματα ασφάλειας των εμβολίων και βιοηθικής που εγείρουν, θέτει στο επίκεντρο την ανάδυση ενός νέου ολοκληρωτισμού. Η εκβιαστική απαίτηση Κράτους και Κεφαλαίου για την πλήρη διαφάνεια των υπηκόων του, ώστε να απαλλαχθούν από τα δεσμά των απαγορεύσεων των υγειονομικών μέτρων, φέρνει στο επίκεντρο ένα καθολικό ψηφιακό φακέλωμα στο όνομα της “υγειονομικής ασφάλειας”. Θα πρέπει να παρέχουμε δηλαδή ανά πάσα στιγμή, πέρα από δεδομένα για τις κοινωνικές μας σχέσεις και συμπεριφορές, που κάποιοι ήδη δυστυχώς το κάνουμε χωρίς να το πολυσκεφτόμαστε, και αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με το ίδιο μας το σώμα, ποια εμβόλια έχουμε κάνει και γιατί όχι, τι αρρώστιες έχουμε περάσει και τι φάρμακα παίρνουμε. Θα πρέπει να επιδεικνύουμε το ψηφιακό διαβατήριο υγείας σε μια νέα ιατρική αστυνομία (που δεν είναι ανάγκη να φοράει μπλε στολές) ώστε να μπορούμε να ταξιδέψουμε. Ίσως δούμε πολύ σύντομα, να απαιτηθεί η χρήση του για να μπορούμε να μπούμε στον χώρο εργασίας μας, να μείνουμε σε ένα ξενοδοχείο ή να παρευρεθούμε σε μια συναυλία.

Η νέα πραγματικότητα, εγκαθίσταται με φρενήρεις ρυθμούς και είναι γεμάτη μονοκαλλιέργεια τροφής, ψυχαγωγίας και ενημέρωσης, γεμάτη εταιρίες, βιογενετικό έλεγχο, επιτήρηση και πολύ –και διαρκή– αρρώστια.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ. ΤΟ ΝΕΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

Εδώ και λίγες δεκαετίες οι διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας, έχοντας αντιληφθεί ότι η διαμεσολάβησή τους για την υποτιθέμενη βελτίωση των όρων διαβίωσης αποδείχτηκε εντελώς περιττή, αν όχι και επιζήμια, για την εξασφάλιση της στοιχειώδους συναίνεσης αναγκάστηκαν να επινοήσουν κάποιους άλλους λόγους για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους. Αφού παραχώρησαν τον έλεγχο της οικονομίας στις αγορές και τους τραπεζίτες (οι ειδικοί τη προηγούμενης "κρίσης"), το έριξαν στο νταβατζιλίκι. Θα καμώνονταν από εδώ και πέρα πως προστατεύουν τους υπηκόους τους από ένα σωρό κινδύνους, επιστρατεύοντας κάθε φορά τους αντίστοιχους ειδικούς. Για να γίνει πιο εύπεπτη αυτή η διαδικασία εγκαταστάθηκε ένα ισχυρό πεδίο τρόμου όπου διάφορες ραδιοτηλεοπτικές συχνότητες και διαδίκτυο αναλαμβάνουν τη χορήγηση καθημερινών επαναληπτικών δόσεων, προκειμένου να παραμένουμε συντονισμένοι στο πεδίο αυτό. Σκοπός του παρόντος δεν είναι να αποκαλύψει κάποιες μυστικές συνωμοσίες που οργανώνονται πίσω από την πλάτη μας, αλλά να υπενθυμίσει τις προφανείς διαδικασίες που γεννούν αυτή τη νέα πραγματικότητα, να απαξιώσει τη θέση και την εξουσία των κάθε είδους ειδικών, αναδεικνύοντας τις παλινωδίες, τις αντιφάσεις και ενίοτε την άγνοιά τους και εκτιμώντας, τέλος, ότι ο Sars Cov2 και η ασθένεια που προκαλεί (Covid-19) δεν είναι ούτε η αιτία ούτε η αφορμή, αλλά ο καταλύτης για τη μετάβαση αυτή.

Πειθάρχηση και τιμωρία. Δημόσια υγεία όπως λέμε δημόσια τάξη

Είναι προφανές ότι η διαχείριση της πανδημίας ποντάρει κυρίως στην επέκταση του κλίματος ανασφάλειας, που ούτως ή άλλως δέσποζε τις τελευταίες δεκαετίες. Ο νέος κορωνοϊός έρχεται να διαδεχθεί ένα πλήθος απειλών (κλιματική αλλαγή, τρομοκρατία, οικονομική κρίση) και πληρεί όλα τα κριτήρια, ώστε να εγκατασταθεί στις ζωές μας ως ένα πεδίο φόβου καθολικό και οριζόντιο. Οι πολίτες, για να αισθανθούν πιο ασφαλείς, είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν ολοένα και μεγαλύτερο μέρος της ελευθερίας τους, υιοθετώντας λογικές αμυντικής θωράκισης. Οι μάσκες και τα αντισηπτικά, τα γάντια –για όσους θυμούνται– αποτελούν μια πρόφαση

ασφάλειας, αυξάνοντας, όμως, τη γενικευμένη παράνοια και δίνοντας έτσι υλική υπόσταση στον φόβο που διαρκώς αναπαράγεται σε ένα φαύλο κύκλο.

Από τη πρώτη στιγμή που οι μικροοργανισμοί έγιναν ορατοί με τη βοήθεια του μικροσκοπίου η ιατρική είδε σε αυτούς ένα νέο πεδίο μάχης, αόρατο δια γυμνού οφθαλμού, όπου θα μπορούσε να ηγηθεί του στρατηγικού της σχεδιασμού. Η ίδια αυτή αντίληψη εξακολουθεί, εν μέρει, να αναπαράγεται μέχρι σήμερα, αντιμετωπίζοντας την υγεία ως μια προσωρινή συνθηκολόγηση με τους "αόρατους" και "ύπουλους" εχθρούς μας.

Η υπεραπλουστευτική αφήγηση του καλού έναντι του κακού, που επιστρατεύεται πριν από κάθε πολεμική επιχείρηση, χρησιμοποιήθηκε αυτούσια, ώστε να εμπλακούμε σε αυτό το νέο παγκόσμιο μέτωπο. Οι επιστήμονες βιάστηκαν να συγκαλύψουν την άγνοιά τους, ψελλίζοντας ασυναρτησίες τις οποίες τα ΜΜΕ διέσπειραν αφηνιασμένα. Η άγνοιά τους ερμηνεύτηκε ως "έλλειψη δεδομένων", ενώ η καχυποψία των υπολοίπων ως "θεωρίες συνωμοσίας". Τελικά, μετά τους πρώτους μήνες οι επιστήμονες αποφάνθηκαν: αποστάσεις, μάσκες και καραντίνα. Θα μπορούσαν να συμπληρώσουν: βιταμίνες, ξεκούραση και καθαρό αέρα˙ είναι όμως προφανές, πως το δεύτερο σετάκι δεν έχει καμία πολιτική χρησιμότητα. Οι κανόνες συμπεριφοράς που μας επιβλήθηκαν στοχεύουν, κυρίως, στη συμμόρφωσή μας. Η χρήση της μάσκας, όταν προαυλιζόμαστε δίχως να έρθουμε καν σε οπτική επαφή με άλλον άνθρωπο είναι επιστημονικά γελοία, ενάντια σε κάθε λογική, αλλά δικαιολογείται πολιτικά ως ένα συμβολικό μέτρο. Δεν πρόκειται βέβαια για συνωμοσία, αλλά για εξόφθαλμη υποτίμηση της νοημοσύνης μας. Η διαχείριση και αυτής της κρίσης, όπως και της προηγούμενης, βασίζεται σε μια τεχνοκρατική αντίληψη που θέτει κάποιους στόχους – αριθμούς τους οποίους πρέπει να προσεγγίσουμε για να χαλαρώσει το λουρί στο σβέρκο μας. Όταν οι στόχοι δεν επιτυγχάνονται, νέα αυστηρότερα μέτρα έρχονται σαν ηλεκτροσόκ στα εκπαιδευόμενα αντανακλαστικά μας. Έτσι, γινόμαστε εμείς οι υπεύθυνοι για την αποτυχία της πολιτικής τους. Αν τα κρούσματα δεν πέφτουν, είναι βέβαιο πως φταίει το ότι καλοπερνάμε ψαρεύοντας, κολυμπώντας, χορεύοντας και τραγουδώντας...

Η υγεία μας, προφανώς, δεν αποτελεί προτεραιότητα για το κράτος και το κεφάλαιο πόσο μάλλον όταν η αρρώστια μας μπορεί και παράγει κέρδος. Όταν όμως μιλάμε για δημόσια υγεία, τότε τους πέφτει λόγος, κυρίως όμως, *πέφτει ράβδος*. Η δημόσια υγεία δεν είναι μέτρο της υγείας των υπηκόων ενός κράτους, αλλά μάλλον ένας απρόσωπος δείκτης που εμφανίζεται σχεδόν πάντα με κάποιο είδος απειλής, ένας συναγερμός που κινητοποιεί τα κοινωνικά αντανακλαστικά της αγέλης και, συνάμα, μια αφορμή για το κράτος να ξεδιπλώσει ένα από τα λιγοστά ταλέντα που διαθέτει: την επιβολή της τάξης.

Εν τούτω νίκα...

Η χοντροκομμένη συμμετοχή των επιστημόνων στη διαχείριση της κρίσης με αφορμή τον κορωνοϊό και συγκεκριμένα η συμβολή τους στη χάραξη πολιτικής και στην εφαρμογή των κανόνων που μας επιβάλλονται φανερώνει τις εκτελεστικές προεκτάσεις της εξουσίας τους, φέρνοντας συνειρμικά στο νου τις αντίστοιχες εξουσίες του πάπα μερικούς αιώνες πιο πριν. Τότε, ο σταυρός θέριζε τους ιθαγενείς, η πυρά εξάγνιζε τις παραστρατημένες ψυχές, ενώ η πανούκλα χτυπούσε εξαιτίας των Εβραίων... Η εκκλησία αποκαθηλώθηκε σταδιακά από τη δεσποτική θέση που κατείχε, όπως και η γη έπαψε να είναι το κέντρο του σύμπαντος, ενώ η θεωρία του Δαρβίνου καπέλωσε ανεπανόρθωτα την παλαιά διαθήκη.

Η επιστήμη κατάφερε να γεμίσει το κενό εξουσίας που έχασκε γύρω από τους άρχοντες του κόσμου, εγκαθιδρύοντας το νέο δόγμα που έμελλε να μας καθοδηγεί από εκεί και έπειτα. Ο ορθολογισμός, εκτός από δόγμα της σύγχρονης επιστήμης, αποτελεί και τον γενικό κανόνα για τις σκέψεις και τις πράξεις μας. Αν κατά την περίοδο του διαφωτισμού η ορθή λογική αποτέλεσε το σύμβολο της απελευθέρωσης από τις ανόητες αφηγήσεις και τις αρρωστημένες πρακτικές της εκκλησίας, έφτασε στις μέρες μας να είναι το νέο “εν τούτω νίκα”: νυστέρι, προφυλακτικό, χάπι για τον ύπνο, δακρυγόνο, εμβόλιο για την ανοησία και, το σημαντικότερο, δε χρειάζεται η ορθή λογική να είναι πάντα παρούσα από τη στιγμή που μας φανερώθηκε μία φορά. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα θαύμα και η τυφλή πίστη κάνει την ίδια δουλειά παντού. Η αναγωγή της ορθής λογικής από βασικό εργαλείο της ανθρώπινης διανόησης σε σύμβολο τυφλής πίστης είχε ως πρόθεση (και ως αποτέλεσμα δυστυχώς) την επικυριαρχία της σε όλα τα πεδία της γνώσης και τη συγκρότηση ενός νέου ισχυρού ιερατείου. Όμως, η επιστήμη δεν είναι ιερή. Σύμφωνα με τον Feyerabend, η επικράτηση της έναντι άλλων συστημάτων εξήγησης του κόσμου –όχι απαραίτητα καλύτερων, οφείλουμε να πούμε– επιτεύχθηκε με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο ο Χριστιανισμός κατέκτησε τους ιθαγενείς του νέου κόσμου και κατορθώνει να συντηρείται επειδή η κυρίαρχη προπαγάνδα λειτουργεί προς όφελός της.

Στη σύγχρονη καπιταλιστική πραγματικότητα, επιστήμη και τεχνολογία χρηματοδοτούνται αδρά, εξυπηρετώντας ένα σωρό οικονομικά συμφέροντα και εξαργυρώνοντας τα επιτεύγματά τους με τη συμμετοχή τους στο σύστημα της εξουσίας. Έτσι, κράτος και επιστήμη πορεύονται αγκαζέ, ως δεκανίκια του κεφαλαίου ή σαν μια τριγωνική στήριξη όπου το βάρος μετατοπίζεται κατά τέτοιον τρόπο προκειμένου να μην καταρρεύσει το όλο οικοδόμημα. Η προπαγάνδα, είτε ως μέσο προώθησης προϊόντων και υπηρεσιών, είτε ως τρομοκρατία, αντιπερισπασμός και λογοκρισία (όταν η συκοφαντία δεν επαρκεί), αποτελεί το διαχρονικό

εργαλείο μαζικής ύπνωσης και αφύπνισης. Οι πληρωμένες έρευνες στον τομέα της φαρμακοβιομηχανίας, η ξεπουλημένη ενημέρωση των ΜΜΕ υπό κρατική επιχορήγηση, η λογοκρισία στο διαδίκτυο εκ μέρους των μεγάλων εταιρειών (google, amazon, facebook), ξεφτιλίζουν καθημερινά το μύθο της ανεξάρτητης ενημέρωσης και της αμερόληπτης επιστήμης.

Με δεδομένη την αναμενόμενη καθολική επικράτηση του διαδικτύου ως μέσου πληροφόρησης, η παγκοσμιοποιημένη προπαγάνδα έχει επενδύσει αρκετά, ώστε να διασφαλίσει τον έλεγχο των πληροφοριών, στοχεύοντας στην ίδια-μία απάντηση για κάθε ερώτηση και σε μια "επικυρωμένη" αλήθεια ανάμεσα σε άπειρες πλάνες. Διαδικτυακές εγκυκλοπαίδειες νοθεύουν επιλεκτικά τις διάφορες ερμηνείες και ορισμούς, ενώ οι διορισμένοι λογοκριτές (fact checkers) ελέγχουν κάθε ύποπτη πληροφορία δίνοντας έμφαση στην επιστήμη και αφήνοντας να εννοηθεί πως αντιστέκονται σε μια πανδημία ψευδών ειδήσεων και, αφού οι άνθρωποι είναι επιρρεπείς σε κάθε είδους μπαρούφες, προσφέρονται να γίνουν αυτοί οι ίδιοι οι παρωπίδες τους. Η αμφισβήτηση του εκάστοτε πλαισίου, ως αναγκαία συνθήκη κάθε εξέλιξης, παραχωρεί τη θέση της σε μια μονοκαλλιέργεια ιδεών και απόψεων. Αντίστοιχα, όποιος εκφράζει τις αντιρρήσεις του δημόσια απομονώνεται στη διαδικτυακή του καραντίνα για να μη μολύνει και τους υπόλοιπους. Από ό,τι φαίνεται, πάντως, παρά τα αυστηρά μέτρα, ο αριθμός των συνολικών κρουσμάτων που ψεκάστηκαν με κάποια επικίνδυνη πληροφορία παραμένει υψηλός, αν κρίνουμε από την πρόθεση εμβολιασμού. Η καχυποψία των υπηκόων είναι τέτοια που, ακόμη, και αν έβλεπαν όλους τους αρχηγούς των κρατών να τρυπιούνται μανιωδώς, θα προτιμούσαν να πιστέψουν πως εμβολιάζονται με εμβόλια-πλασέμπο.

Ιατρική επιστήμη και ολοκληρωτισμός. Η υγιεινή διαστροφή

Στις δίκες των ναζί γιατρών στα πλαίσια της δίκης της Νυρεμβέργης, μετά το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου, μερικοί από τους πρωταγωνιστές της φρικωδίας υπερασπίστηκαν τα πεπραγμένα τους γύρω από τον άξονα της "πολύτιμης" για την ανθρωπότητα νεοαποκτηθείσας επιστημονικής γνώσης. Στην παγκόσμια επιστημονική κοινότητα δεν υπάρχει ομοφωνία όσον αφορά την αξία της ναζιστικής έρευνας στο πεδίο της ιατρικής, με εξαίρεση ίσως τα κομμάτια της έρευνας για τις αντοχές του ανθρώπινου σώματος σε διάφορες ακραίες συνθήκες. Ωστόσο, πολλοί από τους επιστήμονες του 3ου Ραιχ πήραν μεταγραφή, κυρίως, στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ενώ κάποιους δευτεροκλασάτους εξασφάλισε και η ΕΣΣΔ, γεγονός που αναδεικνύει το ενδιαφέρον της Δύσης για τις επιστημονικές έρευνες των ναζί. Μεγαλύτερο ενδιαφέρον, ωστόσο, έχει ένα άλλο επιχείρημα που επικαλέστηκαν οι ναζί γιατροί, ότι η πολιτική

των στειρώσεων στα πλαίσια της Ευγονικής (και άρα της "βελτίωσης" των ανθρωπίνων χαρακτηριστικών) είχε ήδη εφαρμοστεί στην Αμερική λίγες δεκαετίες πιο πριν.

Η βλακώδης επιστημονική δοξασία πίσω από αυτή την ιδέα είναι απλή: αν κάποιος είναι φτωχός και άσχημος σίγουρα θα είναι και μοχθηρός. Η εξήγηση ακόμα απλούστερη: για το κακό του ριζικό φταίει το κληρονομικό (τα γονίδια δηλαδή). Έτσι, λοιπόν, τους στειρώνουμε σε πρώτη φάση, τους εξολοθρεύουμε μετά (σημειωτέον, η θανάτωση των "εγκληματιών" με τη χρήση θανατηφόρων αερίων ήταν αμερικάνικη ιδέα). Δεν ήταν όμως οι συνθήκες κατάλληλες για να εφαρμοστούν σε τέτοιο βαθμό και με τόση μεθοδολογική ακρίβεια τα διάφορα προγράμματα ευγονικής (στείρωση, ευθανασία, γενοκτονία), όπως αυτά οργανώθηκαν και εκτελέστηκαν από τους ναζί. Η προσπάθεια δόμησης της κοινωνίας με βασικό δόγμα τον βιολογικό ντετερμινισμό και στόχο την επικράτηση των "καλύτερων", συνδυάστηκε με τη θυσία στο βωμό της επιστημονικής έρευνας ανθρώπων από τις δεξαμενές των "άχρηστων" κοινωνικά, "κατώτερων" φυλετικά και "επικίνδυνων" πολιτικά.

Η καταδίκη των ναζί γιατρών συνοδεύτηκε από μια έγγραφη απόπειρα προσδιορισμού των δικαιωμάτων των υποκειμένων που συμμετέχουν σε "πειράματα με ανθρώπους" (human experimentation) αλλά, και της ευθύνης που βαρύνει τους διοργανωτές των "πειραμάτων" αυτών. Ο κώδικας της Νυρεμβέργης (1947) εστιάζει στο ζήτημα της συναίνεσης και απευθύνεται στην "κοινωνία των ανθρώπων". Μερικά χρόνια αργότερα, στη διακήρυξη του Ελσίνκι (1964), τα "πειράματα σε ανθρώπους" μετονομάζονται σε "κλινικές έρευνες". Η διακήρυξη αυτή, με τις διαδοχικές αναθεωρήσεις της, απευθύνεται σε όσους διοργανώνουν κλινικές έρευνες και συνοψίζει κάποιες αρχές δεοντολογίας με στόχο την παροχή κατευθυντήριων οδηγιών.

Τόσο ο κώδικας της Νυρεμβέργης όσο και οι διάφορες διακηρύξεις της παγκόσμιας ιατρικής ένωσης, ενώ αποτελούν θεμελιώδη κείμενα για τη βιοηθική, στερούνται νομικής ισχύος και δεν είναι με κανένα τρόπο δεσμευτικές για τη διεξαγωγή έρευνας. Είναι δηλαδή κάτι σαν τα ανθρώπινα δικαιώματα του ΟΗΕ όταν εμπλέκεται σε ειρηνευτικές διαδικασίες. Τα παραδείγματα παραβίασης θεμελιωδών δικαιωμάτων των ανθρώπων που συμμετείχαν σε ιατρικά πειράματα, ακόμα και χωρίς να το γνωρίζουν, είναι αμέτρητα, ενώ πολλά έλαβαν χώρα μετά τη διατύπωση του κωδικά της Νυρεμβέργης. Από τα πειράματα της CIA σε συνεργασία με πανεπιστήμια και φυλακές όπου οι διάφοροι επιστήμονες εξερεύνησαν ανέμελα τα ψυχολογικά και σωματικά όρια στην κακοποίηση, την αισθητηριακή απομόνωση και τη χορήγηση διαφόρων ψυχοδραστικών ουσιών, μέχρι τα εμβόλια που παρασκευάστηκαν για να δοκιμαστούν αρχικά σε μωρά φυλακισμένων γυναικών, ορφανά παιδιά και άτομα με νοητική

υστέρηση, οι ιατροί συχνά αποδείχθηκαν αντάξιοι των ναζί συναδέλφων τους.

Ο όρος ευγονική μετά τις δίκες της Νυρεμβέργης ξέπεσε, παρόλο που σε μερικές χώρες τα προγράμματα στειρώσεων συνεχίστηκαν (όπως στη Σουηδία μεχρι το 1975). Όμως, οι ιδέες της εξακολουθούν να ξεχειμωνιάζουν σε λιγότερο φορτισμένες έννοιες, όπως προγεννητικός έλεγχος, γονιδιακές θεραπείες, βλαστοκύτταρα και απεργάζονται συγχρόνως την εξοικείωση μας με το γενετικά τροποποιημένο μέλλον (μιας και οι εταιρείες κοπτικής ραπτικής του DNA και οι πατενταρισμένοι φρακενστάιν οργανισμοί που προορίζονται για τη σίτιση μας δυσκολεύονται να πείσουν για τα αγνά κίνητρα που μας σερβίρουν). Ενώ η συζήτηση για τα ζητήματα βιοηθικής συνεχίζεται αμέριμνα με στόχο τις ακριβέστερες διατυπώσεις στο διαρκώς μεταβαλλόμενο πολιτισμικό πλαίσιο, η συναίνεση εξακολουθεί να πηγαίνει περίπατο μαζί με τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Το νέο εμβόλιο για την κόβιντ, που αργά ή γρήγορα θα κάνει πρεμιέρα στη ζωή μας, θα επαναφέρει πανηγυρικά το ζήτημα της ελεύθερης επιλογής απέναντι στο ρίσκο, αντιπαραβάλλοντάς το με την ατομική και κοινωνική ευθύνη. Μια νέα εκστρατεία τρόμου θα προσγειωθεί μαζί με την αντίστοιχη νομοθετική ράβδο στο κεφάλι μας. Άλλωστε, το ζήτημα των εμβολίων είναι εδώ και χρόνια καυτό, σε σχέση από τη μία με την υποχρεωτικότητά τους στα παιδιά και από την άλλη με το δήθεν “αντιεμβολιαστικό κίνημα” που αποτελεί άλλη μια υπεραπλούστευση του κυρίαρχου λόγου και στον οποίο τσουβαλιάζονται μαζί ηθικές, επιστημονικές αντιρρήσεις, φοβικές αντιδράσεις, πολιτικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις. Σε κάθε αναζωπύρωση μιας λοιμώδους νόσου οι επιστήμονες δείχνουν τους ανεμβολίαστους, τα ΜΜΕ ζητάνε τα κεφάλια τους και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης προκόβουν ως πεδίο κανιβαλισμού. Πέρα από την οποιαδήποτε συζήτηση για την αξία των εμβολίων, η εμπιστοσύνη απέναντι στην ιατρική επιστήμη δεν είναι δεδομένη. Αν θεωρούμε ότι “τώρα πια έχουμε φτάσει στο σημείο να γνωρίζουμε...”, την ίδια ακριβώς πλάνη πλήρωσαν οι άνθρωποι έναν αιώνα πριν, όταν η ηρωίνη πουλιόταν στα περίπτερα ως “αντιβηχικό χωρίς τις εθίστηκες ιδιότητες της μορφίνης”, ή μισό αιώνα αργότερα όταν η θαλιδομίδη χορηγούνταν ελεύθερα για τις ναυτίες της εγκυμοσύνης. Αν συνυπολογίσουμε και τη δικαιολογημένη καχυποψία ως προς τα συγκρουόμενα συμφέροντα των φαρμακοβιομηχανιών και τα ζητήματα ηθικής δεοντολογίας, θα έπρεπε, πριν σπεύσουμε να εμβολιαστούμε, τουλάχιστον, να το συζητήσουμε λίγο βρε παιδιά...

Η κρίση συνεχίζεται. Η ζωή;

Κάθε "κρίση" είναι και εν δυνάμει μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Στις συνθήκες αυτές τα κράτη κάνουν τη δουλειά τους καλύτερα ασκώντας εξουσία κεκλεισμένων των θυρών, επιβάλλοντας τη δημόσια τάξη και σκύβοντας ευλαβικά πάνω από τα προβλήματα των αφεντικών.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αναλύσουμε τη σημερινή πραγματικότητα, και μάλλον, κανένας από μόνος του δεν αρκεί για να την εξηγήσει στο σύνολό της. Όπως και στο παρελθόν, το κεφάλαιο μπορεί και αναπαράγεται καταστρέφοντας ένα κομμάτι του ως πλεονάζον. Από αυτή την ανακατανομή κεφαλαίων φαίνεται να επωφελούνται δραματικά οι τομείς της ψηφιακής τεχνολογίας και της ιατρικής-φαρμακευτικής έρευνας/τεχνολογίας. Η σημερινή καθολική επιβολή της ψηφιακής τεχνολογίας δεν είναι μόνο μια καρποφορία του κεφαλαίου άλλα και η ονείρωξη μιας "ουτοπίας" όπως τη συνέλαβαν μερικές δεκαετίες πριν οι κυβερνοπροφήτες της. Σε αυτή τη φαντασίωση οι άνθρωποι, απαλλαγμένοι από τη διεφθαρμένη παραδοσιακή εξουσία ζουν ελεύθερα στο ψηφιακό τους οικοσύστημα, ενώ οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές σφουγγαρίζουν, μαγειρεύουν και απλώνουν βρακιά, φροντίζοντας συγχρόνως και το χρηματιστήριο.

Η παγκόσμια εμμονή των ανθρώπων για σταθερότητα και πλήρη έλεγχο των συνθηκών στα προπαρασκευασμένα περιβάλλοντα, που αρέσκονται να δημιουργούν, έχει δίπλα της, ή μάλλον από πάνω της, το τζίνι που ονειρεύτηκε. Πρόκειται για ένα νέο ολοκληρωτισμό, με λιγότερη φυλετική καθαρότητα, με την περαιτέρω ανάδειξη της "μηχανής" σε βασικό εγγυητή σταθερότητας και με την επιστήμη ως κυρίαρχο εκτελεστικό του όργανο. Σε αυτό το μακάβριο σκηνικό οι συμπεριφορές μας καταγράφονται, αναλύονται και αφοδεύονται ως αριθμοί. Εμείς οι ίδιοι είμαστε τα "νούμερα" που καλλωπίζονται μπροστά στο ψηφιακό τους καθρεφτάκι και οι συνειρμοί μας τίποτα άλλο δεν είναι παρά τετριμμένοι αλγόριθμοι.

ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ

Το πρόσφατο παρελθόν

Το 2008 ξεκίνησε από τις ΗΠΑ η επονομαζόμενη διεθνής χρηματοπιστωτική κρίση. Λόγω της παγκόσμιας διασύνδεσης του κεφαλαίου, τράπεζες σε ολόκληρο τον κόσμο έφτασαν στα όρια της χρεοκοπίας, κυβερνήσεις τρέχανε να τις σώσουν μέσω κρατικοποιήσεων και συγχωνεύσεων. Με πολιτικές αποφάσεις δηλαδή και χρήματα των απανταχού πληβείων φορολογούμενων, σώθηκαν οι νόμιμοι τοκογλύφοι. Συνέβη μια ακόμη αναδιάρθρωση του παγκόσμιου κεφαλαίου, που αποτελεί δομική διαδικασία για την ίδια του την επιβίωση και ανατροφοδότηση και όχι προϊόν απληστίας και λάθος οικονομικών χειρισμών. Μας λέγανε τότε, ότι πρόκειται για τη χειρότερη οικονομική ύφεση από αυτή του 1929.

Σε αυτή τη συγκυρία, τον Απρίλιο του 2010, ο Γ. Παπανδρέου, τότε πρωθυπουργός, ανακοίνωσε μέσω διαγγέλματος από το ειδυλλιακό Καστελόριζο, ότι το ελληνικό κράτος θα προσφύγει αναγκαστικά για δανειοδότηση άνευ όρων στο “μηχανισμό στήριξης” ΔΝΤ-ΕΕ. Το σκάφος, έλεγε χαρακτηριστικά, είναι έτοιμο να βυθιστεί και έπρεπε να προετοιμαστούμε για την αρχή μιας νέας οδύσσειας. Οι αρμόδιοι ειδικοί-επιστήμονες, που τότε ήταν οι οικονομολόγοι, μέσω των μίντια πλημμύρισαν τη ζωή μας με άχρηστους, ακαταλαβίστικους όρους όπως spreads, cacs, cds, οίκοι αξιολόγησης και αξιόχρεα, με επίκεντρο το φόβο της χρεοκοπίας.

Στα χρόνια που ακολούθησαν βιώσαμε στο πετσί μας τις προεκτάσεις της συγκεκριμένης πολιτικής επιλογής, η υποτίμηση της εργατικής δύναμης χρησιμοποιήθηκε για μια ακόμη φορά ως μέσο για την παράκαμψη της κρίσης, με αποτέλεσμα την περεταίρω εμβάθυνσή της. Η τεχνητή δημιουργία νέου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, πραγματοποιήθηκε με την αναχρηματοδότηση υπέρογκων δανείων, παράγοντας τη συνακόλουθη επιβολή ολοένα και πιο σκληρών δημοσιονομικών μέτρων. Μνημόνια –μέτρα λιτότητας δηλαδή– που οδήγησαν στο πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, έκρηξη της ανεργίας, φτωχοποίηση της κοινωνί-

ας. Τις μαχητικές μαζικές αντιδράσεις των επόμενων χρόνων τις κατάπιε το ίδιο το πολιτικό σύστημα, αφού μεταφράστηκαν σε εκλογικά αποτελέσματα. Η κοινωνία και πάλι είχε διαλέξει το δρόμο της ανάθεσης της τύχης της στους πολιτικούς.

Το παρόν

Σύμφωνα με την καθεστωτική ρητορική, το Δεκέμβριο του 2019 ξεκίνησε η διάδοση ενός ιού, που ονομάστηκε SARS-CoV-2 και εξαπλώθηκε σε ολόκληρο τον πλανήτη. Το Μάρτη του 2020 ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας ανακήρυξε την ασθένεια πανδημία. Οι εκλεγμένοι κυβερνήτες του δυτικού ανεπτυγμένου κόσμου ξεκίνησαν να κηρύσσουν ο ένας μετά τον άλλο τα φέουδά τους σε "κατάσταση έκτακτης ανάγκης", αναγγέλλοντας ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο, αυτή τη φορά με έναν αόρατο εχθρό. Τώρα οι ειδικοί-επιστήμονες που πλημύρισαν τη ζωή μας με νέους ακαταλαβίστικους όρους, pcr, διάφορα είδη φαρμάκων με παράξενες ονομασίες, είναι οι γιατροί και στο επίκεντρο ο φόβος του θανάτου.

Με αφορμή λοιπόν τον κορωνοϊό και για λόγους δημόσιας υγείας, όπως λέγεται, τα κράτη προχώρησαν σε αναγκαστικά "καθολικά λοκ νταουν", στην απαγόρευση της ελεύθερης κυκλοφορίας μας, επέβαλαν αναστολές συμβάσεων εργασίας σε ολόκληρους κλάδους, κατέστησαν υποχρεωτική την τηλεργασία. Με το πρόσχημα ενός εξωγενούς παράγοντα, όπως τον ονομάζουν, συνεχίζουν με πιο εντατικούς όρους την προϋπάρχουσα αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, με όσα αυτή μπορεί να συνεπάγεται˙ έκρηξη ξανά της ανεργίας, ακραία υποτίμηση του βιοποριστικού μας επιπέδου, πλήρη ελαστικοποίηση των όρων εργασίας. Αφού μας έκλεισαν στα σπίτια μας, μας πέταξαν κι ένα ξεροκόμματο ειδικής αποζημίωσης, γεγονός που λειτούργησε αφομοιωτικά ως προς την οργάνωση και διεκδίκηση των συμφερόντων μας, αποσυμπιέζοντας τις όποιες κοινωνικές εκρήξεις. Δυστυχώς, αρκετοί εξέλαβαν τις κρατικές "αποζημιώσεις" ως επιδοτούμενες διακοπές.

Αρχές Μάη, όταν παροδικά άρχισαν να αίρονται οι απαγορεύσεις, για να μας χρυσώσουν το χάπι αποφάσισαν σε κεντρικό επίπεδο, εν προκειμένω σε πανευρωπαϊκό, την εφαρμογή του προγράμματος Sure. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα ευρωπαϊκό δάνειο, το οποίο καταμερίζεται μεταξύ των κρατών μελών της ένωσης, ούτως ώστε να πληρώσουν μειωμένους τους μισθούς μας μαζί με τ' αφεντικά προς αποφυγή περαιτέρω απολύσεων.

Η συγκεκριμένη "θεραπεία" δεν είναι καινούρια, αλλά αποτελεί μια παραλλαγή του γερμανικού Kurzarbeit (εργασία βραχείας διαρκείας), το οποίο εφαρμόστηκε στη Γερμανία κατά την οικονομική κρίση του 2008 και είχε ισχύ από ένα μέχρι δύο χρόνια. Οι εργαζόμενοι λάμβαναν

μειωμένους μισθούς ανάλογα με το μειωμένο ωράριο εργασίας τους, ενώ η διαφορά των αμοιβών τους καλύπτονταν από το κράτος σε ποσοστό από 40 έως 60% μέσω "επιδόματος". Σε όλη τη διάρκεια ισχύος του προγράμματος οι εργαζόμενοι μπορούσαν να δουλέψουν και σε άλλο αφεντικό, άμα δεν έβγαιναν οικονομικά και έπρεπε να είναι διαθέσιμοι για προγράμματα μετεκπαίδευσης, διά βίου μάθησης κλπ.

Συν… ΑΝΕΡΓΙΑ

Τα παραπάνω στον ελλαδικό χώρο εξειδικεύτηκαν με το πρόγραμμα Συν-εργασία, που τέθηκε σε ισχύ τον Ιούνη με βάθος διάρκειας μέχρι το Δεκέμβρη του 2020 (όπως διαβάζουμε τελευταία θα πάρει παράταση έως και το Μάρτη του 2021). Σύμφωνα με τα όσα προβλέπει, το εκάστοτε αφεντικό έχει το δικαίωμα να μειώσει το χρόνο εργασίας ενός εργαζόμενου πλήρους απασχόλησης έως και 50%. Το κράτος καλύπτει το 60% του μισθού που χάνει ο εργαζόμενος για τις ώρες που δε δουλεύει και το αφεντικό καλύπτει αντίστοιχα τις ώρες εργασίας. Επιπλέον, το κράτος πληρώνει εξολοκλήρου τις ασφαλιστικές εισφορές. Μιλάμε ουσιαστικά για μια νέα μορφή εκ περιτροπής εργασίας, που δίνει το δικαίωμα στα αφεντικά να μετατρέψουν μονομερώς συμβάσεις αορίστου χρόνου πλήρους απασχόλησης σε μερικής.

Οι εποχικά εργαζόμενοι του τουριστικού και επισιτιστικού κλάδου καλούνται εδώ και μήνες να επιβιώσουν αρχικά με το ξεροκόμματο των 534 ευρώ και μετά με τα ψίχουλα του ταμείου ανεργίας. Οι άνεργοι, ειδικά οι μακροχρόνια, έχουν αφεθεί στο έλεος, καταδικασμένοι να πεινάσουν. Οι ανασφάλιστοι εργαζόμενοι μένουν φυσικά εκτός οποιασδήποτε ρύθμισης καταδικασμένοι στην "αφάνεια" που οι ίδιοι επιλέξανε, είτε γιατί θεώρησαν πιο συμφέρον να παίρνουν τα λεφτά στο χέρι, είτε γιατί δεν αρνήθηκαν να δουλεύουν αδήλωτοι υποκύπτοντας στους εξαναγκασμούς των αφεντικών, χαρίζοντάς τους εργατικά δικαιώματα που μπορεί να θεωρούνται κεκτημένα, δεν είναι όμως καθόλου δεδομένα.

Όσα δάνεια και να πάρουν, τα οποία εμείς πάλι θα καλεστούμε να αποπληρώσουμε, όσα ψίχουλα και να μας δώσουν, το μαύρο δε γίνεται άσπρο. Έχουν το θράσος να μας λένε ότι μπορούμε να ζούμε κι έτσι, μας υπενθυμίζουν σε όλους τους τόνους ότι έχουμε καπιταλισμό, μας κατηγορούν ότι είμαστε άνεργοι γιατί δεν ξέρουμε να φτιάξουμε σωστά τα βιογραφικά μας. Επειδή γνωρίζουμε πολύ καλά τί σημαίνει καπιταλισμός, γνωρίζουμε ότι μια χαρά τους βολεύει η ανεργία να βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα, γιατί όσο μεγαλώνουν τα ποσοστά της, τόσο πέφτουν τα μεροκάματα. Είναι ηλίου φαεινότερο ότι αφεντικά και κεφάλαιο επιχειρούν να μας οδηγήσουν στην πλήρη εξαθλίωσή μας.

Ο ΣΕΒ υπαγορεύει το κράτος εκτελεί

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι το κεφάλαιο από τις αρχές της "πανδημίας" επανέφερε στο προσκήνιο επιτακτικά την αλλαγή του υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου, που διέπει τις εργασιακές σχέσεις. Με αφορμή δηλαδή την αντιμετώπιση μιας πανδημίας απαίτησε αυτό που ζητάει πάντα, περισσότερη "προσαρμοστικότητα" και "ευελιξία". Και ο Κ. Μητσοτάκης εξήγγειλε από το βήμα της ΔΕΘ την αλλαγή της σχετικής νομοθεσίας λέγοντας χαρακτηριστικά τα εξής: «Φαντάζομαι λίγοι θα είχαν αντίρρηση στο να μπορούν οι εργαζόμενοι να έχουν περισσότερη ευελιξία, εφόσον το επιθυμούν οι ίδιοι, χωρίς αυτό να σημαίνει κατάργηση του οκταώρου. Λίγοι μπορεί να έχουν αντίρρηση για το γεγονός ότι ένας εργατικός νόμος του 1982 χρειάζεται επιτέλους κάποιο ουσιαστικό εξορθολογισμό» (13/9/2020).

Μόνο που έχουμε γίνει ήδη λάστιχο. Την τελευταία δεκαετία όσοι δουλεύουμε γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο φόρτος εργασίας που καλούμαστε να βγάλουμε εις πέρας αναλογεί σε δύο και τρεις ανθρώπους, ότι οι απλήρωτες υπερωρίες αποτελούν άτυπο κανόνα, ότι η εκ περιτροπής εργασία μια χαρά βασίλευε χωρίς να τους κάνουνε δώρο τις ασφαλιστικές εισφορές που είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουνε. Όσοι πεταχτήκαμε εκτός αγοράς εργασίας, παραμένουμε άνεργοι χωρίς καμιά στήριξη και προοπτική. Ακόμα κι αν ξαναβρούμε δουλειά, αυτή θα είναι με χείριστους όρους. Κάποιοι λιθάρι το λιθάρι από τα κάτω και χωρίς καμία στήριξη από τους εργατοπατέρες, παλεύουμε να καλυτερέψουμε αυτούς τους όρους, ενώ κάποιοι παραδίδονται αμαχητί στους εκβιασμούς των αφεντικών.

Το νέο νομοσχέδιο, προβλέπει και με τη βούλα του κράτους πλέον, την κατάργηση του 8ώρου και της αμειβόμενης υπερωριακής εργασίας, αφού θεσμοθετείται σε ημερήσια βάση η 10ώρη εργασία χωρίς επιπλέον αμοιβή, αλλά ανταλλαγή των επιπλέον ωρών με τη μορφή άδειας ή ρεπό. Αντίστοιχα, αυξάνεται και το ανώτερο πλαφόν των νόμιμων υπερωριών από 120 ώρες που είναι σήμερα σε ετήσια βάση, σε 120 ώρες ανά εξάμηνο. Βαίνει προς κατάργηση η κυριακάτικη αργία, καθώς διευρύνεται η λίστα των επιχειρήσεων που θα μπορούν να λειτουργούν. Συρρικνώνεται περεταίρω ο ρόλος του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας (ΣΕΠΕ) με τη μεταφορά της αρμοδιότητας των "εργατικών διαφορών" στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ), που είναι φορέας των αφεντικών. Το νέο νομοσχέδιο καταργεί στην ουσία της τη λειτουργία της απεργίας, του βασικού και πιο ισχυρού μέσου που έχουμε για να διεκδικούμε τα συμφέροντά μας, καθώς επιβάλλει τη λειτουργία επιχειρήσεων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα με προσωπικό ασφαλείας 40%. Ταυτόχρονα, ποινικοποιεί τις ίδιες τις απεργιακές δράσεις,

αφού μια απεργία θα κηρύσσεται παράνομη, όταν ασκείται από τους απεργούς "ψυχολογική ή σωματική βία". Δηλαδή, βία μπορεί να αποτελούν τα συνθήματα, τα πανό, τα κείμενα προπαγάνδισης, οι καταλήψεις εργασιακών χώρων που λειτουργούν παρά την ύπαρξη απεργιακής κινητοποίησης και ο δίκαιος τραμπουκισμός των απεργοσπαστών τους. Τέλος, στο νέο νομοσχέδιο προβλέπεται φυσικά η πολυπόθητη θεσμοθέτηση της τηλεργασίας. Εν ολίγοις, ο "εξορθολογισμός" της εργατικής νομοθεσίας από το κράτος ορίζεται ως η παράδοση προς απεριόριστη εκμετάλλευση στ' αφεντικά μιας στρατιάς εργαζόμενων και ανέργων.

Τηλεργασία όπως τηλεζωή

Η τηλεργασία σαν μορφή οργάνωσης και εκτέλεσης εργασίας δεν πρωτοεμφανίστηκε τώρα λόγω του κορωνοϊού. Στις βόρειες ευρωπαϊκές χώρες και κυρίως σε επαγγέλματα που άπτονται του τεχνολογικού τομέα αποτελεί εργασιακή μόδα εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Μόνο που μέχρι τώρα ήταν προαιρετική και πλέον καθίσταται το κυρίαρχο υποχρεωτικό μοντέλο δουλειάς.

Τα επιχειρήματα όσων εργαζόμενων γουστάρουν τηλεργασία ταυτίζονται πάνω κάτω με αυτά των αφεντικών για την επιβολή της. Μπορώ να δουλέψω στη θαλπωρή του σπιτιού μου ασφαλής, με τις πυτζάμες, να τρώω το ζεστό μου το φαγάκι, γλυτώνω το χρόνο μετακίνησης από και προς τη δουλειά μου, μπορώ ενδεχομένως να δουλέψω από όπου θέλω, ακόμη και για εταιρίες που εδρεύουν σε άλλη πόλη ή χώρα από αυτή που μένω. Ευκολία λοιπόν και για τη μια και για την άλλη μεριά.. Είναι όμως στα αλήθεια έτσι;

Στην πραγματικότητα, η τηλεργασία εντάσσεται ξεκάθαρα στις πολιτικές ευελιξίας και ελαστικοποίησης της εργασίας. Προσφέρει εξοικονόμηση πόρων για τους εργοδότες που απορρέει από το χαμηλότερο εργατικό κόστος και την καταναγκαστική αύξηση της παραγωγικότητας. Το μύθο της ευέλικτης εργασίας χωρίς σύνορα, έρχεται να καταποντίσει η μίσθωση φτηνού εργατικού δυναμικού χωρίς σύνορα. Γιατί για παράδειγμα, κάποιος που δουλεύει στην Ελλάδα ή στην Ινδία για μία μεγάλη εταιρία πληροφορικής δεν αμείβεται με το καθεστώς της έδρας της εταιρίας, αλλά με το καθεστώς που επικρατεί στη χώρα διαμονής του. Σε αυτό το πλαίσιο ο ιδιωτικός χώρος του σπιτιού μας μετατρέπεται σε γραφείο-κάτεργο, δεν υπάρχει τρόπος να διασφαλιστεί το ωράριο εργασίας μας, πρέπει να είμαστε συνεχώς διαθέσιμοι, δεν μπορούμε να απουσιάζουμε για λόγους ασθενείας, δεν μπορούμε να συναναστραφούμε συναδέλφους μας, δε θα τους γνωρίσουμε καν. Οδηγούμαστε λοιπόν σε πλήρη αποξένωση, γεγονός που θα σημάνει το τέλος της όποιας συλλογικοποίησης των αντιστάσεων στους χώρους δουλειάς, της δύναμης που

διαθέτουμε όταν είμαστε κοντά μεταξύ μας.

Οπότε η εικόνα της οικιακής θαλπωρής μετατρέπεται απευθείας σε εφιάλτη, σε τσιμεντένιο κλουβί πολυκατοικίας, αφού ουσιαστικά θα πρέπει να δουλεύουμε με 40 πυρετό, με σπασμένα πόδια ενδεχομένως, να βυζαίνουμε και τα μωρά μας ταυτόχρονα, ή να προσπαθούμε να συγκεντρωθούμε, ακούγοντας τα παιδιά μας να ουρλιάζουνε δικαίως λόγω του υποχρεωτικού εγκλεισμού. Για όσους νομίζουν ότι θα τη σκαπουλάρουνε λόγω έλλειψης τέκνων ή ακραίας διάθεσης για λούφα και άσκοπο σερφάρισμα στο ίντερνετ υπάρχουν και τα software παραγωγικότητας, τα οποία πλέον χρησιμοποιούνται για να παρακολουθούν οποιαδήποτε εργασία εκτελούμε στον υπολογιστή και να μας επαναφέρουν στην τάξη όταν παραναργούμε στην τουαλέτα, ενεργοποιώντας σειρήνες και κόκκινα λαμπάκια που αναβοσβήνουν.

Εν κατακλείδι

Είτε με τη ραψωδική ρητορική της οδύσσειας το 2010, είτε με την πολεμική ρητορική του σήμερα, το αποτέλεσμα για εμάς είναι ένα, η ακραία υποτίμηση των ζωών μας. Ο πόλεμος άλλωστε *δεν είναι τίποτε άλλο από τη συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα*. Ακόμη και στον συγκεκριμένο που δε διεξάγεται με βόμβες, το κεφάλαιο σε πολλούς τομείς αβγατίζει, όπως έγινε και στον πρώτο και στο δεύτερο παγκόσμιο. Ο καπιταλισμός δεν ήταν, δεν είναι και δε θα γίνει πότε ανθρωποκεντρικό σύστημα.

Είτε εργαζόμενοι, είτε άνεργοι, είτε συνταξιούχοι, είτε άποροι, είτε άρρωστοι, είτε υγιείς, είτε ζωντανοί, είτε νεκροί, είμαστε γι' αυτούς μόνο αριθμοί και ποσοστά. Όσοι την προηγούμενη δεκαετία θεώρησαν ότι θα τη γλυτώσουν λουφάζοντας σε μια γωνιά, κάνοντας τους αόρατους, ενώ οι συνάδελφοι από τα διπλανά τους πόστα απολύονταν, όσοι οπαδοί της προτεσταντικής ηθικής θεωρούν ότι θα την παλέψουν γιατί έχουν αποταμιεύσει, όσοι λακέδες, ρουφιάνοι των αφεντικών νομίζουν ότι θα τη βγάλουν καθαρή και αυτή τη φορά, χαιρετίσματα… η νέα κανονικότητα επιβάλλεται οριζόντια και κάθετα.

Στην παρούσα συγκυρία είναι επιτακτική η ανάγκη να ξανά ορίσουμε τη θέση μας, αποκτώντας τη συνείδηση αυτής. Πρέπει να εξηγήσουμε τις ίδιες μας τις πράξεις. Τί παράγουμε, γιατί το παράγουμε, τί καρπωνόμαστε τελικά από αυτή τη διαδικασία, ποιό το νόημα αυτού του αέναου κύκλου παραγωγής και κατανάλωσης. Χωρίς εμάς κανενός είδους παραγωγή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Δεν είμαστε αριθμοί, είμαστε οι μοναδικοί παραγωγοί του πλούτου και των κερδών τους. Στο χέρι μας είναι το αν θα συνεχίσουμε να ζούμε σαν σκλάβοι, μην ορίζοντας την εργατική μας δύναμη, μην ορίζοντας μήτε καν το ίδιο μας το σώμα.

Το έντυπο διατίθεται και σε ψηφιακή μορφή από
την ιστοσελίδα posiek.noblogs.org.